

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **R. E.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Irenou Strakovou, Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 12. 11. 2024, čj. OAM-1058/ZA-ZA11-K11-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2025, čj. 16 Az 36/2024-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce v srpnu 2024 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žádost srovnalo s tou předchozí, kterou žalobce podal v únoru 2023. Důvody, které žalobce uvedl, byly převážně shodné (snaha získat pobytové oprávnění v ČR a chybějící rodinné a ekonomické zázemí v zemi původu – v Kyrgyzstánu). Nový důvod, totiž obavu z trestního stíhání zahájeného na podnět obchodního partnera jeho matky, mohl žalobce podle ministerstva uvést už v řízení o předchozí žádosti. Žalobcova tvrzení nadto nepůsobí věrohodně. Ani v Kyrgyzstánu nenastala žádná změna, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být pronásledován nebo že by mu tam hrozila vážná újma. Proto ministerstvo žádost posoudilo jako nepřipustnou a řízení zastavilo [§ 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu].

[2] Rozhodnutí ministerstva napadl žalobce u Městského soudu v Praze. Ten ale souhlasil s ministerstvem, a žalobu proto zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu se žalobce (*stěžovatel*) brání kasační stížností. Trvá na tom, že jeho žádost měla být posouzena věcně. Nově tvrzené skutečnosti v přechozím řízení neuplatnil, protože se jimi dříve necítil ohrožen, v nových souvislostech však „*nabyly širšího rozměru*“. Ministerstvo jen uvedlo, že Kyrgyzstán se považuje za bezpečnou zemi, ale nehodnotilo, že stěžovatel tam nemá žádné zázemí. Ani městský soud nezhodnotil, že stěžovatel tam nebude mít kde žít a získat zaměstnání, aby pokryl své náklady a vydělal si na následný

návrat do ČR za účelem pokračování ve studiu: ocitne se tam v postavení osoby bez domova, což jej uvrhne do nejnižších vrstev společnosti. Dále stěžovatel odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48 (č. 4589/2024 Sb. NSS), jehož závěry prý lze použít i za stávajícího znění zákona o azylu. Argumentuje také tím, že označení země původu jako bezpečné nemůže být směřodonné v případě, kdy žadatel o mezinárodní ochranu prokáže, že v jeho konkrétní situaci takovou zemi za bezpečnou pokládat nelze. A konečně stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018-46 (č. 4029/2020 Sb. NSS).

[4] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11 a 12).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Je úkolem především samotného stěžovatele, aby soudu poskytl přesvědčivou argumentaci právě k otázce přijatelnosti kasační stížnosti – tedy aby uvedl důvody, pro které kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy a pro které se jí soud má věcně zabývat. Není naopak úkolem NSS, aby tyto důvody domýšlel namísto něj.

[7] Stěžovatel sice v kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že kasační stížnost přesahuje jeho zájmy, ale žádné konkrétní důvody pro to neuvedl. Nevymezil právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou správní soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit judikaturu. Ani netvrdil, že se městský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[8] Z judikatury plyne, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Hlavním účelem možnosti podat opakovanou žádost je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl bez vlastního zavinění uplatnit v předchozím řízení (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).

[9] Městský soud z této judikatury vycházel a zaměřil se na to, zda stěžovatelova žádost opravdu neobsahovala nové skutečnosti, které nemohly být uplatněny v předchozí žádosti. Dospěl přitom ke stejným závěrům jako ministerstvo a zdůvodnil proč: matčin obchodní partner údajně stěžovateli vyhrožoval trestním stíháním dva roky před podáním opakované žádosti (tj. už i před podáním předchozí žádosti); telefonát od policisty z Biškeku, ze kterého prý stěžovatel pochopil, že situace je vážnější, pak stěžovatele dostihl o rok a půl později (tj. v době, kdy ještě probíhalo řízení o žalobě proti rozhodnutí o předchozí žádosti). Tvrze skutečnosti tedy mohly být uplatněny už v předchozím řízení, byť druhá z nich až v řízení před soudem, což však § 32 odst. 9 zákona o azylu umožňuje. Nadto i městský soud našel ve stěžovatelově příběhu rozpory, které narušovaly věrohodnost jeho tvrzení. Ministerstvo stěžovateli poskytlo lhůtu k doložení podkladů o trestním stíhání. Protože však nic

pokračování

nedoložil, nemohlo ministerstvo vůbec posoudit, zda tvrzené trestní stíhání z důvodu prodeje bytu, ve kterém prý bydlel spolupracovník stěžovatelovy matky, naplňuje azylově relevantní důvody.

[10] Stěžovatel jen zcela obecně namítá, že uvedené skutečnosti dříve neuplatnil proto, že „*nabýly širšího rozměru*“ až v nových souvislostech. Jinak se však proti závěrům městského soudu nevymezuje. Dále v podstatě jen opakuje to, co už uváděl v řízení o předchozí žádosti, kterou ministerstvo věcně posoudilo a zamítlo. Tehdejší rozhodnutí obstálo v řízení před městským soudem, který uzavřel, že stěžovatel se obává jen nesnadné ekonomické situace a žádost podal proto, aby v ČR získal pobytové oprávnění (rozsudek ze dne 14. 5. 2024, čj. 2 Az 20/2023-23). Lze tedy zopakovat, že mezinárodní ochrana má sloužit těm, kteří jsou ve své vlasti pronásledováni či jim hrozí jiná vážná újma, a nikoli těm, kteří v ČR chtějí získat pobytové oprávnění (jak uvedl městský soud v bodě 27 napadeného rozsudku a jak už i NSS stěžovateli vysvětlil v bodě 11 usnesení ze dne 11. 7. 2024, čj. 7 Azs 103/2024-28, kterým odmítl pro nepřijatelnost jeho kasační stížnost proti předchozímu rozsudku městského soudu).

[11] Pro úplnost NSS dodává: usnesení ve věci 7 Azs 186/2022, na které stěžovatel odkazuje, je pro posouzení věci bez významu. V tomto usnesení rozšířený senát vyložil, v jakých případech *bylo* možné udělovat doplňkovou ochranu z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023, tj. *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR*. Z tohoto důvodu však už doplňkovou ochranu udělovat nelze, neboť byl ze zákona s účinností od 1. 7. 2023 (tedy více než rok před podáním opakované žádosti) vypuštěn, jak podotkl i městský soud. Stěžovatelova argumentace, podle níž označení země původu jako bezpečné nemůže zaručit, že je daná země pro všechny státní příslušníky bezpečná, se míjí s podstatou věci. Žádost nebyla zamítnuta proto, že by ČR považovala Kyrgyzstán za bezpečnou zemi původu (§ 16 odst. 2 zákona o azylu; *Kyrgyzstán ostatně na českém seznamu ve vyhlášce č. 328/2015 Sb. není a ani nikdy nebyl*), ale řízení o ní bylo zastaveno proto, že stěžovatel neuplatnil žádné nové skutečnosti, které by nemohl uplatnit už v řízení o předchozí žádosti. V bodě 57 rozsudku ve věci 5 Azs 105/2018, který stěžovatel cituje, NSS řešil posuzování možnosti tzv. vnitřní ochrany v zemi původu. Ani to ovšem s případem nijak nesouvisí.

[12] V této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Městský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu, které by jinak toto právo mělo, žádné náklady nevznikly.

[14] Stěžovatel v této věci požádal i o přiznání odkladného účinku. O této žádosti však soud samostatně nerozhodoval, protože bez zbytečného odkladu rozhodl ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu